

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **D. M. N.,**
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č. j. MV-146597-2/OAM-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení usnesení žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č.j. MV-146597-2/OAM-2017, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochraně podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Nepřípustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť bylo porušen § 68 odst. 2 správního řádu, jelikož nebyli řádně označeni účastníci řízení podle požadavků dle § 27 odst. 1 a § 18 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutí je proto podle žalobce nezákonné. Namítáno je také, že rozhodnutí neobsahuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno a nebyl rovněž řádně označen správní orgán. Žalobce má dále za to, že byl porušen § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezákonně nepřezkoumal jeho žádost a řízení jako nepřípustné zastavil a v důsledku toho věc meritorně neposuzoval a žalobce připravil o možnost se proti tomuto rozhodnutí bránit. Žalovaný také porušil § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, protože nezjistil stav věci způsobem, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je potřebný pro okolnosti daného případu. Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný pouze konstatoval, že nedošlo ke změně podmínek v zemi původu žalobce a nijak blíže toto tvrzení neodůvodnil. Takové tvrzení je však podle žalobce zcela nedostačující a odkazuje ohledně toho na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015 č.j. 9 Azs 185/2017 – 38, podle kterého „i v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody a popsat potíže, které ve vlasti měl. Aktuální žádost byla na území České republiky již třetí žádostí, přičemž poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu dne 28. 4. 2014 z důvodu legalizace pobytu a s tím, že ve vlasti dluží peníze. Podruhé požádal dne 22. 11. 2016 s odůvodněním, že ve Vietnamu má dluhy a v ČR žije se svou kamarádkou, občankou Vietnamu. Žalobce nepoukázal na podstatnou změnu okolností a nebyly shledány nové relevantní skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě újmy. V nepříliš vzdálené minulosti se žalovaný zabýval meritorně tvrzením žalobce, avšak neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný provedl porovnání podávaných žádostí a shledal je prakticky shodné. Navíc z obecně známých informací vyplývá, že ve Vietnamu nedošlo k takové změně situace, která by si žádala nové posouzení žádosti. Cílem institutu opakovaných žádostí je snaha zamezit zneužívání azylové řízení. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobce podal dne 14. 12. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany vidí žalobce ve skutečnosti, že v České republice má přítelkyni a ve Vietnamu má problémy, protože má dluhy a obává se, že jej věřitelé mohou zabít.
6. Dále bylo zjištěno, že v předchozí žádosti ze dne 22. 11. 2016 uvedl totožné důvody jako i v žádosti nyní přezkoumávané. V první žádosti ze dne 28. 4. 2014 uvedl, že v případě návratu by byl nucen doplatit dluh a zároveň se obává, že by v jeho věku pro něj nebyla práce. Žalobce brojil proti oběma rozhodnutím soudně, přičemž co se týká první žádosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl rozhodnutím č.j. 1 Azs 178/2015 – 25 a co se týká žádosti druhé, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl rozhodnutím č.j. 5 Azs 9/2017 – 54 ze dne 3. 4. 2017, které nabylo právní moci dne 11. 4. 2017, avšak následně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vydal dne 8. 8. 2017 Krajský soud v Plzni rozhodnutí, kterým řízení zastavil, které nabylo právní moci dne 9. 8. 2017.

7. Dne 20. 12. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce v další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností, na základě nichž by se bylo možno domnívat, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný se těmito důvody zabýval již v odůvodnění rozhodnutí v rámci předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí podanou žalobou.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný netrvali na jeho konání.
10. Žalobce předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákona o azylu“), se neuděluje.“
11. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem

trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobce a že i žalovaný byl věcně a místně příslušný.

12. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně tvrzeného porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními žalobce a své rozhodnutí náležitě odůvodnil.
13. Podle § 11a odst. 3 věty první a druhé zákona o azylu „Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.
14. Podmínkou pro přijatelnost další opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Institut další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako

takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

16. Žalobce však žádné nové důvody v žádosti neuvedl a pouze opakuje důvody předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že stejné důvody žádosti byly zkoumány v předchozích řízeních, přičemž naposledy v roce 2017. Jedinou změnou je důvod zmíněný až ve druhé žádosti, kterým je tvrzení, že má žalobce v ČR přítelkyni. Tímto argument byl však již znám v předchozím řízení a jako azylově relevantní nebyl shledán. Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodoval v září 2015, a poté v dubnu 2017, kdy sice rozhodnutí Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, avšak důvodem pro toto rozhodnutí bylo, že se Nejvyšší správní soud neztotožnil s názorem Krajského soudu v Plzni, který žalobu odmítl z důvodu, že neobsahuje žádný žalobní bod. Následně pak Krajský soud již zmíněným rozhodnutím řízení zastavil, proti čemuž už žalobce dále nebrojil.
17. Jelikož soudy případ posuzovaly naposledy v nedávném řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2017, nelze dospět k závěru, že by v zemi původu žalobce došlo k podstatné změně okolností, které by měly za následek hrozbu pronásledování či vážné újmy žalobce. Podstatná změna nevyplývá ani z dostupných aktuálních zpráv o situaci v zemi původu. Ze strany žalobce je navíc zřejmá účelovost žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Po pravomocném skončení věci ze dne 9. 8. 2017 si žalobce podal další opakovanou žádost, přičemž musel vědět, že při neuvedení nových skutečností bude zjevně neúspěšný. Z jednání žalobce je patrná snaha o legalizaci pobytu na území České republiky prostřednictvím azylového řízení; azylové důvody žalobce používá zjevně účelově.
18. Podle Nejvyššího správního soudu, konkrétně dle rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38 odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný neuvedl žádné nové důvody oproti předchozí žádosti. Zároveň s ohledem na výše uvedené nelze dospět k závěru, že by ve Vietnamu proběhla tak podstatná změna situace, která by zakládala opodstatněnost žádosti.
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
20. Rovněž smyslem soudního přezkumu je snaha o odstranění nezákonných vad napadeného rozhodnutí, nikoliv možnost žalobce doplňovat azylové důvody, které neuplatnil během

správního řízení, přičemž by tyto nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem.

21. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
22. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. října 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.